

Особливої уваги заслуговують дослідження автором сучасної системи загальнообов'язкового державного страхування, виокремлення її особливостей та ознак. Досить переконливо уявляється позиція автора щодо розвитку медичного права і необхідності підготовки та затвердження Медичного кодексу України. Одним із найбільш вдалих моментів монографічного дослідження є також аналіз соціальних ризиків та способів їх державного забезпечення.

Разом з тим, як і будь-яке дослідження, що характеризується науковою новизною, робота Н.Б. Болотіної викликає питання щодо обґрунтованості деяких положень. Зокрема, пропозиція автора щодо врахування зарубіжного досвіду у наданні допомоги населенню, коли замість багатьох видів допомог вводиться одна соціальна допомога для всіх випадків соціальних ризиків з обов'язковою умовою проходження тесту на доходи, потребує додаткової аргументації щодо доці-

льності її запровадження в Україні. Так, наприклад, навряд чи можна визнати позитивним досвід Німеччини, де жінка часто позбавлена можливості до прикладення своїх здібностей в сфері виробничої праці, оскільки соціальні виплати її чоловіку у випадку її виходу на роботу скасовуються, а її можлива заробітна плата часто не покриває втрачені грошові виплати.

Проте дане зауваження лише підкреслює важливість та проблемність висвітлених автором питань. Монографія Н.Б. Болотіної є завершеною науковою працею, що характеризується єдністю змісту і логікою викладу, а актуальність тематики, оптимальне співвідношення теоретичних міркувань та прикладів з практики, застосування системного аналізу, логічно вивірене та чітке викладення матеріалу, переконлива аргументованість наукових висновків і узагальнень свідчить про значний науковий рівень проведеного дослідження.

Іншин М.І., провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем кадрового забезпечення ОВС України Національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

Надійшла до редколегії 05.07.2005

ИНШИН Н.И. РЕЦЕНЗИЯ НА МОНОГРАФИЮ Н.Б. БОЛОТИНОЙ «ПРАВО СОЦИАЛЬНОЙ ЗАЩИТЫ: СТАНОВЛЕНИЕ И РАЗВИТИЕ»

INSHIN N.I. REVIEW ON MONOGRAPH «LAW OF SOCIAL PROTECTION: BECOMING AND DEVELOPMENT» BY BOLOTINA N.B.

РЕЦЕНЗИЯ НА МОНОГРАФИЮ ВЕНЕДИКТОВА В.С., ЗОЗУЛИ І.В. «ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ МВС УКРАЇНИ»

Актуальність загальних проблем, що розглядаються авторами Венедіктовим В.С. і Зозулею І.В. у рецензованій монографії «Проблеми реформування системи МВС України» беззаперечна, і пов'язана з наданням Міністерством внутрішніх справ тієї особливої уваги та значення під час пролонгованого з 1996 року реформування системи МВС України. Цей напрямок дослідження кореспондується з адміністративно-правовою та конституційною реформами у державі, та отримав підтвердження, зокрема, у «Пріоритетних напрямках наукових та дисертаційних досліджень, які потребують першочергового розроблення і впровадження у практичну діяльність органів внутрішніх справ, на період 2004-2009 років» (наказ № 755 від 05.07.2004 р.).

Монографія за структурою складається з 9-ти розділів та додатків. В них авторами розглянуто стан злочинності в країні за останні роки як спонукальний елемент з реформування системи МВС України; запропонована адресна переорієнтація напрямків боротьби зі злочинністю згідно категоріям осіб, що її скоїли; стан, проблеми, сутність, дієвість, наступність та

результативність процесу реформування системи МВС України, запропоновані заходи з підвищення його ефективності.

Головна увага авторами приділена проблемам, пов'язаним із другим етапом реформування системи МВС України, зокрема, становленням професіоналізму працівника системи Міністерства внутрішніх справ України як рушійної сили її реформування. На фоні проголошених в державі реформ розглянута їх спорідненість з реформуванням системи МВС України, припустимість сприймання МВС України як системи і коректність вживаності цього терміна щодо реформування, деякі принципи її моделювання.

Як базові ознаки оцінювання системи МВС України розглянуті ефективність, дієвість і декларативність. Виконаний аналіз оцінки ефективності діяльності та реформування системи МВС України, як оціночні категорії якої запропоновані цільове призначення, завдання, обов'язки та професіоналізм працівника. Визначена проблема оцінювання ефективності управління реформуванням системи МВС України. З позицій предмету дослідження надане поняття

правоохоронної діяльності, правоохоронних органів і правоохоронних технологій; показана можливість, актуальність і нагальна необхідність інновації правоохоронних технологій в діяльність реформуємих пра-

воохоронних органів із метою підвищення ефективності їх роботи і зниження рівня злочинності.

Взагалі, монографія написана на достатньо високому професійному рівні, її висновки та положення науково обгрунтовані, є актуальними.

Левченко К.Б., Радник Міністра внутрішніх справ України з прав людини та гендерних питань, доктор юридичних наук, доцент

Надійшла до редколегії 05.05.2005

ЛЕВЧЕНКО Е.Б. РЕЦЕНЗИЯ НА МОНОГРАФИЮ ВЕНЕДИКТОВА В.С., ЗОЗУЛИ И.В. «ПРОБЛЕМЫ РЕФОРМИРОВАНИЯ СИСТЕМЫ МВД УКРАИНЫ»

LEVCHENKO E.B. REVIEW ON MONOGRAPH "PROBLEM REFORMING SYSTEM OF THE UKRAINE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS» BY VENEDIKTOV V.S., ZOZULJA I.V.

РЕЦЕНЗИЯ НА МОНОГРАФИЮ А.Є. ШЕВЧЕНКА «ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СПЕЦІАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НКВС УКРАЇНИ НА ТРАНСПОРТІ У КІНЦІ 20-Х - СЕРЕДИНІ 40-Х РР. ХХ СТ.»

Кожна молода держава - а саме до таких відноситься незалежна Україна - відчуває нагальну потребу в теоретичних розробках і рекомендаціях правознавців, які знаходять втілення у повсякденній практиці державного будівництва. Пошук найбільш ефективних управлінських моделей базується на глибокому вивченні й адаптації корисного досвіду минулого. Надзавдання фахівців адміністративного права і теоретиків державного управління полягає в тому, аби забезпечити генерування і конституювання оптимальних управлінських систем, їх кореляцію з іншими державними й громадськими інституціями і, зрештою, домогтися створення такої архітектоніки адміністративного механізму, яка б максимально відповідала нинішньому етапу державотворення в Україні.

Саме з цих причин поява кожного нового видання у даній тематичній ніші зустрічається з підвищеною увагою не лише фахівців у галузі юриспруденції, політології, історії, а й професійних політиків.

Наукову і суто практичну актуальність монографії А.Є. Шевченка підсилює та обставина, що навіть нині, напередодні 15-річчя незалежності нашої країни урядовці ведуть активний пошук у сфері організаційно-правового забезпечення адміністративної діяльності органів внутрішніх справ у цілому та їх спеціалізованих структур зокрема.

Обравши в якості центрального об'єкту дослідження транспортні підрозділи міліції, автор поставив перед собою низку дослідницьких завдань, головними серед яких слід вважати наступні: аналіз процесів, пов'язаних із нормативно-правовими організаціями діяльності транспортних правоохоронних підрозділів, еволюцією юридичної бази в умовах, що змінювалися; з'ясування впливу об'єктивних та суб'єктивних чинників на формування концептуальних політичних рішень у цій сфе-

рі; характеристика правового поля, в якому діяли транспортні органи внутрішніх справ за різних політичних режимів; визначення функціонально-технологічних особливостей транспортної міліції як специфічної ланки командно-адміністративної системи, що склалася в Українській РСР у 20-30-ті роки; розкриття повноважень і меж компетенції транспортних правоохоронних структур через призму нормативно-правових актів, а також їх відповідності реаліям того чи іншого періоду державного будівництва.

Відразу слід визначити, що досліднику вдалося реалізувати кожне з цих завдань різною мірою.

Особливістю праці є використання міждисциплінарних підходів, що підтверджується матеріалом її першого розділу. Власне новизна даної роботи, окрім іншого, полягає ще й у тому, що науковець спробував окреслити основні тенденції, методологічні напрацювання й обрати власний дослідницький інструментарій. На жаль, мало хто з нинішніх авторів вдається до ґрунтовного аналізу цих проблем, що, до певної міри, породжує методологічну еkleктику і засвідчує наявний рівень теоретичної підготовки й ерудиції. Водночас, А. Шевченко додав собі клопоту, оскільки (і він це сам визнає) кількість публікацій по даній, а особливо суміжних темах є досить значною і потребує окремої, предметної розмови.

Вказуючи на європейську традицію вивчення адміністративного права, автор книги згадує про концепції Р. фон Моля («наука про поліцію»), Г. Берга й І. Андрієвського («поліцейське право»), французьких юристів («адміністративне право»), теоретико-концептуальні напрацювання Р. Гнейста, О. Майєра, М. Оріу, В. Кабелєвського, О. Євтихієва.

У більш широкому смислово контексті основні напрями становлення і розвитку «науки про управлін-